

Bulharsko, Trákové a jiné oběti

Když jsme jednou se ženou hovořili, přišli jsme na jednu zajímavou věc: opakovaně jsme zažívali stejné situace. Hm, jak je nazvat? Trapasy? Určitě to znáte. Například na základní škole se rozdávaly bonbony a akorát, když jsem byl na řadě já, došly. Anebo ženě se stalo, že se ve školce občas počurala a paní učitelky dostaly „perfektní“ nápad, jak malinké dítě naučit pořádku. Strčily jí do ruky počurané prostěradlo a poslaly ji s tím „batůžkem hanby“ na autobus. Oči všech vesničanů se, samozřejmě, upíraly na ni: „Aha, zase se počurala.“ Pocit studu a provinění až do morku kostí, no co vám budu říkat. Škoda, že těm vychovatelkám nikdo neřekl, že je to docela účinná metoda, jak v mladé duši vyvolat vzdor, anebo naopak vnitřní rezignaci, ze které nevzniká nic jiného než nízké sebevědomí, uzavření do sebe a neschopnost důvěřovat sám sobě.

Když například něco ve škole zmizelo, okamžitě se mě zmocnil strach, že obviní mě, i když jsem nic neudělal. Prostě jsem cítil, že mě neprávem prohlásí za viníka. Občas se to i vyplnilo, vždyť jsem si to přitahoval... Jak jsme procházeli z prvního na druhý stupeň základní školy, změnila se nám třídní učitelka. Hned první týden jsme měli vyučovací hodinu v sousední třídě. Na lavicích byly jako ochrana proti poškození laku igelity. Po několika hodinách si mě dala zavolat třídní učitelka, prý proč jsem počmáral celou lavici. Bránil jsem se, že jsem nic neudělal. Ani jsem si nedokázal v tom šoku vzpomenout, jestli už byl ten igelit pokreslený nebo ne. Třídní učitelka jen nade mnou stála a přísně ukazovala na igelit celý „zkrášlený“ názvy havymetalových kapel jako Iron Maiden, Nazareth či Kiss. Neuvěřila mi, že jsem nevinný, zle jsem se u ní zapsal, a trvalo měsíce, než pochopila, že jsem sice klučina živý, ale dušičku mám dobrou.

Když už jsem chodil na průmyslovku, spolužákovi jednou na tělesné výchově zmizely hodinky. Učitel prohledal celou šatnu i šaty, a když

nic nenašel, dal si nás seřadit do řady. Každého plácl po zadní kapse červených trenýrek, jestli hodinky nejsou právě tam. Jak se přibližoval ke mně, byl jsem stále přesvědčenější, že je najde u mě, i když jsem vůbec netušil, kdo je vzal a ani jak vypadají. Nenašel je, Copperfieldem jsem se naštěstí nenarodil.

Byl však ve mně dokonalý pocit viny. Znáte to?

Na zmíněné „dovolené“ se Sárkou bulharský delegát zjistil, že jsem spisovatel. Dokonce i on psal! Vyšla mu kniha prózy, druhou chystal do tisku, vydal dvě sbírky povídek jiným autorům, jednoho slovenského autora přeložil do bulharštiny, prostě náhody neexistují. Věděl, že budu v průběhu turnusu oslavovat narozeniny, a spolu s dalšími třemi zaměstnanci hotelu mi připravili „bulharský večer“. Nikolaj studoval slovenštinu, několik let strávil i v Bratislavě. Rozdíl mezi našim a jeho národem mu byl zřejmý: „Pavle, my když pijeme, hodně spolu mluvíme. Mezi skleničkami jíme pečené maso se zeleninou, ale hlavně debatujeme. Málokdy se opijeme. Vydržíme tak sedět až do noci. Ale vy Slováci máte za dvě hodiny čela na stole. Kam se tak ženete? Proč se vždy ožerete?“

Trochu jsem se nás zastal, ale v principu měl pravdu. Jdeme hledat souvislosti? Pojdme, mě to baví. Bulhaři mají mnohem víc slunce. Sluníčko je úsměv, a kde je úsměv, tam je i cesta. Dostali darem i moře, které je bohaté na minerální látky, a tedy i na jod. Tento prvek má velmi mnoho společného se všemi druhy deprese, úzce souvisí s fungováním štítné žlázy, která pokud nedostane svůj příděl jodu, nerozdistribuuje vnitřním orgánům důležité látky a informace, takže organismus začne po desítkách let v některé linii kolabovat. My, Slováci, děti pastýřů a zemědělců, žijeme v hornatých krajích na zemi, která skoro vůbec neobsahuje jod, a tak jsme mnohem víc zachmuření. Před staletími nebylo lidem dané objevit jiné cesty životní radosti, než posbírat ovoce, nechat ho zkvasit a potom ho vypálit. A jsme doma... Hory a pole (bez jodu) = dřina = relaxace přes pálenku nebo housličky. Moře (jod) a sluníčko = pozitivum, méně dřiny = okamžitá relaxace.

Zmíněný Nikolaj mi doporučil safari jízdu po blízkých bulharských lesích, kam chodil na hon i náš Gustáv Husák. Za socialismu měl totiž Todor Živkov, tehdejší bulharský prezident, vilu Perlu v Primorsku. V současnosti už ale není obehnaná ostnatým drátem.

A tak jsme se se Sárkou, Nikolajem a jeho kamarádem, který chodil s ekvádorskou dívkou, vydali na výlet. Ani mě přítomnost té latinoamerické divy moc nepřekvapila, vždyť necelý půlrok dozadu jsem

se skoro měsíc toulal Ekvádorem. Když pochopíte zákon přitažlivosti, který funguje na všech úrovních, věci nabudou jasnější obrysy. Nikolaj nás nakonec přivedl k trácké ruině. Jak jsme vystoupili z džípu, hned jsem cítil, že jsem se tady už v některém ze svých životů vyskytl. Řekl jsem si, že budu pozorněji sledovat své emoce.

Po jednom z nejpochetnějších národů starověku tady zůstalo seskupení obrovských obléhacích kamenů přimknutých k sobě. Bulharský delegát chodil mezi nimi a vysvětloval nám, co který znamenal. Tam byly sluneční hodiny, tady zase obrovský kámen odvahy, který museli podlézt všichni mladí hoši, když se měli stát muži. Když se Nikolaj zastavil u velkého plochého obětního kamene, naskočila mi husí kůže. Přimhouřil jsem oči a poprosil, ať mě naplní emoce z tohoto období. Okamžitě jsem pocítil bolest, smutek, zklamání, bezradnost. „Tady jsi umřel. Obětovali tě. Vybrali tě jako jednoho z mnoha a bez výčitek a zbytečného vysvětlování nebo nějaké úcty tě tady jednoduše zabili.“ Pocit rychle vyprchal, ale o to silnější dojem ve mně zanechal.

Odpůrci víry v minulé životy se občas smějí, že když se někdo zmíní o flashbacku z minulého života, tak dotyčný je vždy někým vysoce postaveným: králem, královnou, rádcem, vůdcem či knězem. Zůstaňte tedy klidní, ve zmíněné inkarnaci jsem byl skutečně „nic“, čistá nula, jako by mě ani nepovažovali za člověka. Nikdo se mě nezačal, i když jsem křičel, házel sebou, hleděl svým katům prosebně do očí, nikdo nepohnul ani brvou. Prostě mě popadli a obětovali. Svištěcí kámen, tma.

Nikolaj nám cestou zpátky skutečně předvedl bulharské safari. Vjel s džípem do lesa a přišpendlil pár černých divokých prasátek reflektory tak, že se v šoku ani nepohnula. I srnky jsme viděli, no co vám mám povídat, energie ze změny. Nikolajovi se to očividně velice líbilo, ale mně napadlo, že v noci rozrazím dveře na jeho pokoji a zasvítím mu do očí ostrou baterkou, co asi na to řekne.

Když Sárka večer konečně přestala opakovat slůvko „pasa“ (prase, které viděla v lese) a usnula, sedl jsem si do křesla a poprosil nitro, ať mi ukáže, s čím se tato moje trácká smrt spojuje. Najednou mě naplnila vzpomínka z útlého dětství. Ostrava, já přibližně pětiletý školkař. Naši školku z nějakého důvodu na dva týdny zavřeli, a tak nás maminka zavedla ráno s bratrem do jiné. Nikoho jsem tam neznal. Bratr měl aspoň kamaráda, ale já nikoho, jen jeho. Dopoledne jsme měli jít na procházku. Snad si ještě pamatujete ty časté obrazy dětiček držících se v párech za ruce, jednobarevné křiklavé socialistické

větrovky, vpředu jedna vychovatelka, vzadu druhá. Ano, i dnes tak dětičky chodí, ale až tak často je nepotkáte.

Měli jsme jít právě na takovou procházku, ale mně zmizela jedna botka. Nedokázali ji najít, prostě nebyla. Paní vychovatelka dostala úžasný nápad, že půjdu v bačkorách. Trapas! V ten den sluníčko ani nevykouklo, naopak, na chodníku byly samé louže po dešti. Šel jsem jako úplně poslední. Přede mnou kráčel bratříček se svým kamarádem, já se držel za ruku s nějakým neznámým chlapečkem. Všechny ty cizí oči se na mně stáčely, VŠECHNY!!! „Hele, tam vzadu jde ten nový... kráčí v bačkorách, hihi!“ Cítil jsem se jako ten nejposlednější z nejposlednějších. Nejráději bych se byl propadl pod zem, ať to všechno skončí. Ale nedalo se, zkoušel jsem, ale asfalt byl pevný. Když bolest, tak do dna. Ten samý pocit jako u bulharského kamene! Beznaděj, potupa, bezmocnost, zklamání.

Jak si můžu tyhle věci z raného dětství pamatovat? Lidé, moje první vzpomínka z tohoto života pochází z doby, kdy mi nebyl ani rok. Máma mě dala jako batole pod stůl, nohy stolu obložila nějakými zátarasy, abych je nemohl přelézt, a odešla s bratříčkem něco neodkladného vyřídit. Také mi to předtím celé vysvětlila. Když si přivolám své tehdejší emoce, vím, že jsem chápal, že nemůže jinak. Chápal jsem, chápal, ale navzdory tomu jsem se, samozřejmě, bál. Velmi.

Jak zavřela dveře, nastalo neuvěřitelné ticho! TICHŮ, které mi nahánělo strašný strach. Věděl jsem, že jsem zůstal sám. Plakal jsem, bál jsem se. Nevím, jak dlouho to trvalo, možná pět minut, možná půl hodiny. Máma si to na to nevzpomíná, když jsem byl dospělý, ptal jsem se jí na to. Když znovu zarachotily klíče v zámku, už jsem měl odpívaných pár serenád, které jsem věnoval všem sousedům. Text písni byl takovýto: „Maminko, vrať se, prosím, co nejdříve. Jsem malé škvárně, velmi mi chybíš, strašně tě potřebuji. Bojím se!“

Všechno je v nás zapsáno, navažte přátelství s vlastní duší a otevře vám své „poklady“. Dejte na pocity, uvěřte jim. Je v nás celá modrost vesmíru, jsme s ní spojení přes srdce. Ptejte se, chyťte se nití, všechno má souvislost, hledejte souvislosti. Když se přes bolest konečně dokopete ke studni prapříčiny nekončících následků, přežijte moment prvotního velkého třesku ještě jednou do posledního pocitu. Prociťte sebe v daném čase a všechno pochopíte, věci se uzavrou. Událost následně přemažte opačnou polaritou: „Všem vám odpouštím. Už chápu souvislosti, bratři. Nemohli jste mě zachránit, byl jsem pouze bezcenný otrok. Věřili jste, že si obětí nakloníte bohy. Tehdy jsem to nechápal, teď tomu rozumím. Odpouštím vám, miluji vás, jsme si rovni.“

„Už tomu rozumím, paní vychovatelko. Byly jste s kolegyni jen dvě, takže jste mě nemohly nechat ve školce samotného, i když já bych s tím souhlasil. Raději než poníženež kráčet v bačkorách mezi samotnými ‚cizinci‘. Smáli se mi. Děti jsou upřímné, hned vám dají všechno zbaštit. Ale už to chápu. Musely byste zrušit procházku, a potom by bylo smutných mnohem víc dětských duší. Svým způsobem jste mě obětovaly, už tomu všemu rozumím. A když něco chápu, je to okamžitě odpuštěné a rozpuštěné v lásce porozumění.“

„Maminko, teď jsem to už pochopil. Musela jsi jít něco vyřídit, tak jsi mě odložila pod stůl a dobře mě zajistila, aby se mi nic nestalo. Fyzicky. Na dušičku se tehdy nemyslelo, já vím. Ale už tomu rozumím. Rozpusťil jsem všechn smutek i strach, který jsem pod tím stolem do sebe zasadil. Miluji tě.“

Z trácké studny vyvěralo celé spektrum pocitů, které jsem zakusil jako „obětovaný“ ve všech svých následujících životech. Tím, že jsem danou situaci naplnil při opětovném promítání světlem, jsem zastavil všechna pokračování „trapasů“ jak pro mě, tak i pro svoje děti. Pocit nejposlednějšího z nejposlednějších, kterému nikdo nepodá pomocnou ruku, a tedy ho zrazuje celý svět, jsem nadobro rozpustil. Konec. Uzavřená kapitola. Světlo. Porozumění. Láska.

Sledujte, co se ve vašem životě opakuje. Například, že vždy „prohrajete“, věc nedotáhnete do konce, často zvyšujete hlas, na každého partnera žárlíte, často jste nemocní, něco vám extrémně „smrdí“, nemůžete vystát sourozence, nesnášíte kočky. Pozorujte, které orgány či části těla začínají projevovat stav nouze a nemoci. Analyzujte své chování, opravujte to, co vám na vás překáží. Naslouchejte signálům typu „na tomhle místě jsem už někdy byl, nemůžu si pomoci, ale hrozně mě fascinuje americká válka Sever proti Jihu, jsem alergický na svoji kolegyni, její chování mě vytáčí“. Za vším něco je. Všechno jsou to indicie vedoucí ke spojitosti s vámi. Energie se rozprouďí tam, kde je ukotvená část vašeho vědomí, kde se skrývá pro vás informace. Jděte za tím, najdete klíč. Klíč, kterým odemknete nové dveře nejen sobě, ale i svým spolupoutníkům. „Vysvobodíte“ množství bloudících. Dnes vy je, zítra oni vás.

Držme si navzájem palce, uvěřme, že život je úžasná hra, na kterou jsme dobrovolně přistoupili. Všichni. Děkuje životu za všechno krásné a dobré, protože za to přetrvávající „zlé“ si můžeme sami.